

Hår

Simon Fruelund

1 Frands ser Mette stå på badevægten og børste tænder. Nålen står og dirrer i takt med hendes børstebevægelser. Hun træder ned fra vægten, stadig med ryggen til Frands og går over til vasken. Han ser hendes udtryksløse ansigt i spejlet. Hun samler sit hår med venstre hånd, bøjer sig og spytter en stribe lyserødt skum ud i vasken. Så lægger hun børsten og ser op. Frands tager sig selv i at ville undgå hendes blik i spejlet.

- Mette, siger han.

Hun smyger sig forbi ham og ud i gangen.

Et øjeblik er han overladt til sit eget spejlbillede. Så følger han efter hende ind i soveværelset. Hun ligger allerede i sengen med ansigtet mod væggen. Han stiller sig ved vinduet og ser ud. Der holder en bil under gadelampen, og han kan se, at der sidder to mennesker i den. Han kan ikke se, om det er nogen, de kender.

- Mette?

- Lad være med at sige mit navn.

- Hør nu, siger han.

15 - Jeg *har* tilgivet dig. Der er ikke mere at snakke om.

- Okay, siger han.

Frands ser genboens datter stige ud af bilen og gå op til huset. Hun vender sig og vinker, før hun åbner døren. Bilen starter og ruller langsomt væk. Der bliver tændt lys i det store hus, og han kan følge hende fra rum til rum. Til sidst er der kun lys oppe under taget til højre.

20 - Sov godt så.

- Hvor skal du hen? Spørger hun.

- Jeg tager mig lige et glas, så kommer jeg.

Frands går nedenunder og sætter sig i sofaen. Cognacen står fremme på bordet. Han sidder lidt og varmer glasset i hånden, før han drikker. Væsken føles blød i munden. Midt på bordet ligger der en slimet grå masse, som stammer fra vaskemaskinens filter. Han trækker et langt sort hår ud af klumpen og lægger det ved siden af de andre, som Mette allerede har trukket ud. Han tømmer glasset og fylder det igen. Der er varmt i stuen.

30 Han tager glas og flaske og går ud på sit værksted. Han sætter sig på en taburet. Gennem ovenlysvinduet kan han skimte pæretæets øverste grene, som rækker ind over huset. Der er ingen måne, men alligevel kastes der en smule lys ind gennem de store vinduesfag. Han kan se granitskulpturen, som står og knejser midt i rummet, ufærdig, mere sten end skulptur. Og han kan se alle de små skulpturer - Mette kalder dem børn - mange af dem er lige så ufærdige.

35 Frands rejser sig og går ud i haven. Der ligger gule æbler i græsset. Han går ind i garagen efter noget at sidde på og finder en gammel lænestol, som han med besvær slæber ud på plænen. Han sætter sig med front mod huset og tager en tår af flasken. Han lader blikket glide hen over den kalkede facade. Selv i halvmørket virker den blakket og porøs, og han kan se de steder, hvor pudsen er frostsprængt. Ejendomsrådgiveren havde talt længe om, hvor charmerende huset var. En kunstervilla, havde han kaldt det. Med plads til børn. Det var præcis, hvad de var på udkig efter, havde Mette sagt.

40 Frands lader blikket glide op efter mod soveværelset, hvor gardinerne stadig ikke er trukket for. I det samme er der noget, der pusler i buskadsen bag garagen. Han stirrer ind i det filtrede mørke. Lidt efter dukker naboens kat frem af buskene længere oppe, tæt på huset. Han prøver at lokke den over til sig med en hvislen, men den krydser plænen og forsvinder i det høje græs på den anden side.

45 Da han kigger op igen, ser han Mette i vinduet. Hun står helt stille, med armene slapt ned langs siden, og ser ud som om, hun er i trance. Frands fornemmer, at hun stirrer på et punkt langt borte. Han overvejer, om han skal rejse sig eller vinke, men jo længere tid, der går, jo mere kejtet føles det. Der går ti minutter, måske mere, så forsvinder hun, og gardinerne bliver trukket for. Lettet synker han tilbage i stolen. Han kan høre et S-tog, der hakker af
50 sted ind mod byen. Han løfter flasken og lægger hovedet bagover.

Frands har næsten tømt flasken, da hans øjne glider i. Med det samme dukker billedet af genboens hus op. Han ser vinduerne lyse op et efter et og hører, at genboens datter nynner, mens hun går gennem huset. Hendes nynnen stiger undervejs og bliver mere disharmonisk, springende; halvvejs oppe slår hun over i sang. Da lyset så tændes i det sidste rum, skriger hun.

55 Det er ved at lysne, da Frands slår øjnene op. Med besvær rejser han sig fra stolen. Han kan mærke kulden i sine knogler og begiver sig stivbenet op mod huset. Han tager i døren og opdager, at den er låst. Han træder nogle skridt tilbage og ser op mod kvisten. Gardinerne er stadig trukket for. Så husker han hvilken vej, han er kommet. Han går om på siden af huset, hvor døren til værkstedet står åben.

60 Mette reagerer ikke, da han kryber ned under dynen. Han har beholdt tøjet på og stirrer op i loftet; lyset i rummet er blegt og gråt. Langsomt får han varmen.

- Er det en jeg kender? spørger Mette pludselig.

- Frands tøver et øjeblik.

- Nej, siger han.

65 - Hvad hedder hun?

- Kate, svarer han.

- Er hun smuk?

Frands tøver igen.

- Ja, siger han. Hun er smuk.